

skatning end det nuværende. Men naar jeg nu, gaende ud fra hans Grundbetragtning skulde fremsætte et Forslag, saa vilde det gaa ud paa, at man ved Lovens Krafttræden skulde søge at faae en Opgjørelse af, hvad Kommuneafgifterne i de forskjellige Kommuner indenfor en Amtsråadskreds beløb sig til, og, efterat have uddraget et Gjennemsnit, sige: Saa snart en Kommune har overskredet det gennemsnitlige Beløb med visse Kvotabele, saa skal f. Ex. $\frac{2}{3}$ af det Overskydende refunderes den gennem Amtet. Man kunde ogsaa gaa videre og sige, at Kommunen skulde forholdsvis naae op til den Grændse, som de høiestbeholdte Kommuner i Amtet vare naaede til, forinden den kunde faae visse Kvotabele af det Overskydende refunderet. Det er en Rante, som jeg tror i det Hele vil garantere mod Overbeholdelse samt være praktisk udførlig og ikke indeholde nogen Fristelse til slet Økonomi. Naar man har en saadan Regulator i de større Kommuner, hvorved de enkelte Kommuner sikres mod Overbeholdelse, saa kan man vistnok være ganske tryk, hvad enten man vælger Fødefommunen eller Opholdskommunen til Forsørgelsessted. Jeg tror rigtignok, at det foreliggende Lovforslag har gjort noget større Vanskeligheder med Hensyn til Bestemmelsen af Forsørgelsesstedet, end egentlig er begrundet i Forholdets Natur. Jeg vil eksempelvis nævne, at jeg ikke kan anse det for fuldt motiveret, at en Kommune skal være Forsørgelsessted for et uægte Barn, fordi vedkommende Fruentimmer tilfældigvis har været der 10 Maanedes før sin Nedkomst; jeg kan ikke indse, at det staar i nogen Forbindelse med Kommunens Forsørgelsespligt. Det er kun et enkelt Exempel, som kunde suppleres med adskillige flere. Men jeg siger: Enhver Tidsgrændse for Forsørgelsespligtens Indtræden, hvad enten man vælger 10 eller 5 Aar, er vilkaarlig og har sine store Vanskeligheder, navnlig paa Grund af det Hensyn, som oftere er fremhævet, at den er en Hemsko for en naturlig Udvilling af det frivillige Fattigvæsen. Man maatte for at tro det Modsatte ikke have været Dienvidne til, hvorledes man ofte unddrager de værdigste Ervægende i Kommunen Bidrag fra den frivillige Fattigtasse, netop fordi de nærme sig Grændsen af de 5 Aar; jeg siger, at det er en forargelig Ting at være Dienvidne til. Nei, Enten—Eller: lad os enten vælge Opholdskommunen, det vil sige det Sted, hvor Erangen indtræder, eller ogsaa holde os til Fødefommunen, begge Dele simplificeret, og man vil, om ikke ganske saa dog i Hovedsagen, kunne overvinde de Fisserier, eller hvad man nu kalder det, hvorved den ene Fattigbestyrelse nu saa ofte søger at kaste Byrden over paa den anden. Alle de enkelte Detailbestemmelser, som nu give Anledning til saamange Bryderier, ville ogsaa i det Væsentlige forebygges, naar man har den af mig før nævnte Regulator, som sikrer de enkelte Kommuner mod Overbeholdelse; men vil man ikke gaa den Vej, saa er det naturligt, at

hvilken Vej man end vælger, og da navnlig, naar man vælger Fødefommunen, ville enkelte Kommuner blive uforholdsmæssig overbeholdte. Jeg tænker her ikke alene paa dem, der grændse op til en Kjøbstad, eller i hvilke der tilfældigvis ligger en stor Fabrik, men der kunde navnlig fra Sylland nævnes flere Exempler fra de mange Udfluyterkolonier, hvis Beboere ere komne i Besiddelse af Eiendom af ringe Verdi, og som det kan gaa nogenlunde godt, saalænge de ere i deres Arbeidskraft, men som efterhaanden som Aarene tage til, Arbeidskraften forbruges og Sygdom og andre ulykkelige Omstændigheder støde til, let komme til at overbeholde den vedkommende Kommune. Jeg tror ikke, at Tanken om at faae meget store Fattigkommuner vil vise sig praktisk udførlig; jeg tror, at den Kontrol, der maa til, og det Kjenndskab til Individerne, som nødvendigvis maa kræves for at afsætte Understøttelsen i de giene Tilfælde, kan findes hos dygtige og nidkjære Fattigbestyrere i mindre Kommuner, men at det Samme vil være aldeles uigjennemførligt i større Kommuner. Jeg mener derfor ogsaa, at vi skulle beholde de mindre Kommuner og tage det Supplement, der sikrer mod de enkeltes Overbeholdelse, og man vil ved at gjøre dette ogsaa komme bort fra de mange chikanøse Forhandlinger, der nu ofte finde Sted. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Fattiggaarde skal jeg udtale min Tilslutning til de ærede Medlemmer fra Landet, der have haft Ordet om denne Sag, og naar andre ærede Medlemmer have givet en temmelig mørk Skildring af de Frugeter, som disse Anstalter skulle bringe for Kommunen og for Børnens Opdragelse, saa tror jeg, at de nærmest have haft Diet rettet paa Forhold, som de kjende fra Kjøbstæderne; men det gaar neppe an her at drage en saadan Parallel. Med disse saa Antydninger og med Onsket om, at vi med Alvor ville komme hinanden imøde paa de vanskelige Punkter for at faae et praktisk Udbytte af vore Forhandlinger, skal jeg slutte, da Tiden er saa langt fremrykket.

Formanden: Da flere Medlemmer have ønsket at udtale sig, og det derfor ikke er muligt at slutte Forhandlingen i dette Møde, skal jeg hermed afbryde den for idag.

Under Mødet er blevet omdelt Ændringsforslag til 2den Behandling af Forslag til Lov om en Forandring i Lov om Valgmenigheder af 15de Mai 1868.

Næste Møde vil blive afholdt paa Mandag Kl. 1 $\frac{1}{2}$, og Dagsordenen vil da være:

1) Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen